

mede Redere og ikke særlig de danske Redere.

Man har talt Gang paa Gang ogsaa fra Venstres Side, som om man umiddelbart kunde jævnstille de herhen hørende Forhold i de tre nordiske Lande. I den Henseende maa man ikke glemme, at medens Skibsfarten har været Kælebarnet i Norge og til Dels ogsaa i Sverige, har dette meget langt fra været Tilfældet her i Landet. Herhjemme har Staten aldrig gjort noget for Skibsfarten. Medens den norsk-amerikanske Linie fik 3 Millioner i Statstilskud, da den skulde etableres, fik Det forenede Dampskibsselskab, da det i sin Tid overtog Tingvalla-Linien, intet Statstilskud til de 14 Millioner, det skulde skaffe, men Staten indkasserede tværtimod 400,000 Kr. ved Salget. Sammenligningen med Norge halter ogsaa af den Grund, at der vel nok betales 15 pCt. i Krigsskat, men der er ikke nogen særlig Aktieselskabsbeskatning. Og afgørende maa man holde sig for Øje — og dette synes mig lige saa vel maa gælde Venstre som det konservative Folkeparti —, at Skibsfarten dog maaske netop er et Erhverv, der saa langt fra fortjener en Slags fiskal Forfølgelse fra Statens Side, at den tværtimod fortjener nogen Opmuntring, fordi den under de nuværende vanskelige Forhold har forstaaet at profitere af Konjunkturerne, det, som den Bernstorffske Regering i sin Tid satte sig som sit høje Maal for derved at forbedre Landets Handelsbalance.

Men i øvrigt er det ærede Partis Stilling, som den blev angivet af dets ærede Ordfører (N. Neergaard), klar nok. Der var tre væsentlige Ting i dette Lovforslag: Bruttobeskatningen, Ministerens Beskatningsret, Ministerens Ret til yderligere ved Fradrag og Tillæg at komme ind paa rent privat — altsaa ved et privat Ministervælde — at gennemføre Beskatningen og endelig ogsaa Ministervælde med Hensyn til Anvendelsen af Beløbene. Det er de tre Ting, der konstituerer dette Lovforslag, danner det, karakteriserer det. Paa alle disse tre væsentlige Punkter gik, saa vidt jeg har forstaaet det, den ærede Ordfører for Venstre paa Partiets Vegne stærkt imod dette Lovforslag. Dermed er der egentlig intet mere tilbage af det, der er kun et tomt Rum, om jeg saa maa sige. Med andre Ord: Der skal laves et fuldstændig nyt Lovforslag. Nu er det, jeg ikke forstaar — og det vilde jeg gerne have Besked om af den ærede Ordfører —, hvorfor Venstre har saa travlt med at hjælpe det

nuværende Ministerium til at lave dets Lovforslag om til nogenlunde brugbare og skikkelige Love. Gang paa Gang har Venstre sagt til Regeringen: Dette gaar tilforladelig ikke. Som nu sidst ved Dyrtidslovsforslaget. Der tager man Lovforslaget, og saa sætter de ærede Medlemmer sig ned, i første Række den saare kyndige Ordfører, og i sit Ansigts Sved laver man eller han det om, Paragraf for Paragraf. Var det ikke naturligere at sende det tilbage til Ministeriet, der har det administrative Apparat til sin Raadighed, og sige: Vi ønsker Lovforslaget lavet om i de tre Henseender, vil I ikke nok være saa venlige at faa det lavet om. Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) var naturligvis ogsaa straks bei der Hand, han havde et helt stort Lovforslag med Sætser, Paragraffer og Skalaer, men hans Elskværdighed overfor dette Ministerium er maaske ogsaa af en noget sjælden Art, og det ærede Parti skal maaske ikke gøres ansvarligt for en saa vidtdreven Elskværdighed. Jeg kunde imidlertid, som sagt, lide at spørge her, hvorfor det er Venstre saa magtpaaliggende stadig at hjælpe det nuværende Ministerium ud af dets Klemmer. Venstre vil jo have Valg, og det skulde vel dog bl. a. være for at styrte dette Ministerium, og fordi man mener, at dette Ministerium noget misbruger sin Stilling som et Landsministerium og netop benytter denne Stilling i for høj Grad til Partipolitik og socialistiske Eksperimenter. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at dette var Grunden til, at Venstre vil have Valg. Men hvorfor er man da saa ivrig for stadig at stille sine Kræfter til Raadighed for at faa lavet disse umulige Lovforslag om?

Til Trods for, at det var klart efter den Forhandling, der blev ført i Lørdags, at der slet ikke blev noget tilbage af den højtærede Indenrigsministers Lovforslag, sætter han dog saa stor Pris paa det, at han klamrer sig til dette Halmstraa, at den ærede Ordfører for Venstre har sagt: i Princippet — i Princippet giver jeg den højtærede Minister Ret, vi skal have en saadan Særskat for Skibsfarten. For Resten synes jeg, det er en løjerlig Særskat, thi den skulde jo ogsaa lægges paa alle de andre Erhverv! Og en Særskat, der lægges paa alle Erhverv, kan jeg ogsaa gaa med til. Ganske vist overhørte jeg ikke, at det ærede Medlem tænkte paa en Registertonageskat, altsaa en Særskat, som man vil lægge paa Skibsfarten, men Realiteten er og bliver dog, at vi skal ind paa en Revision af Krigsskatten paa den